

skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling eller ikke, medens derimod de Enker, som omhandles i §. 12, og hvis Understøttelse hviler paa andre Grundsaetninger, skulle kunne miste den, naar de ved Dom findes skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Anledningen til, at jeg har stillet disse Endringsforslag, er jo ikke, at jeg følger nogen særlig Sympathi for dem, der ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, men det er, fordi jeg mener, at de Bestemmelser, som herom findes i Lovforslaget, ligesom ere stridende mod det Princip, hvorpaa Loven er bygget. Gaa dette Princip, er, antager jeg er klart for os Alle, nemlig, at Invalideforsjærgelsen ydes ikke som en Velgjørenhedshandling fra Statens Side, men ydes Invaliderne ligesom som en Erstatning. Om dette Princip er rigtigt eller ikke, kan man naturligvis tvistes; men jeg for mit personlige Bedkommende nærer ikke nogen Tvivl om, at det er rigtigt, og mener derfor, at man ikke bør indføre Bestemmelser i Lovforslaget, som ligesom ere stridende mod dette Princip. Jeg mener nemlig, at det er en pekuniær Rettighed, en ligesom Erstatningsret, man har erhvervet lige overfor Staten, som ikke bør kunne fortabes uden videre der- ved, at man gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg tillod mig ved Lovforslagets 2den Behandling at anføre et Exempel, hvor dog vist Alle ville indvømme, at Staten ikke vil falde paa at friggjøre sig for sin Erstatningsforpligtelse, nemlig naar Staten havde exproprieret en privat Persons Jordlod, t. Ex. til et Jernbaneanlæg, saa vilde Staten dog utvivlsomt ikke mene, at den var berettiget til at undrage sig Erlæggelsen af Expropriationssummen, fordi Bedkommende gjorde sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Vil man indvende herimod, at det er et fra det foreliggende forskjelligt Tilfælde, idet der i det foreliggende Tilfælde ikke findes nogen Expropriation Sted, vil jeg, dog kun til en vis Grad, indvømme dette, idet jeg dog samtidig maa hævde, at begge Tilfælde i Virkeligheden hvile paa samme Princip. I det ene Tilfælde disponerer Staten over det paagjældende Individets Gods til Fordel for det almene Bedste, i det andet Tilfælde disponerer Staten over Individets Person ligeledes til Fordel for Almenvellet, og den Erstatning, som Staten paadrager sig herved, forekommer mig ikke at være en mindre betydende Gjæld end den, Staten paadrager sig ved at disponere over Individets Gods. Erkende vi, at det saaledes er et ligefremt Erstatningsstræv, som Invaliden har lige overfor Staten, forekommer det mig, at det ligeledes maa erkjendes, at Spørgsmaalet om Verdighed eller Uværdighed ikke har noget dermed at bestille. Man kan gjøre sig uværdig til en Naadegaave, til en Velgjerning, men derimod kan man, som det forekommer mig, ikke gjøre sig uværdig

til Opfyldelsen af en ligesom pekuniær Ret, som man har. Derhos vil jeg tillade mig at henlede det værdige Things Opmærksomhed paa, at det Støpende, som for værdige Medlemmer kan ligge i, at en Person, der har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, faar Invalideunderstøttelse, slet ikke undgaas enten ved det oprindelige Regjeringsforslags eller ved det nuværende Lovforslags Redaktion; thi derefter kan en Person godt faae Invalideunderstøttelse, selv om han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, forinden han blev Invalid, men jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor en Person skal være uværdig til at beholde den Understøttelse, som han ikke har været uværdig til at faae, fordi han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Man har sagt til mig: Men er det da virkelig din Mening, at en Invalid f. Ex. skulde kunne sidde i en Straffeanstalt og trække Pension? Jeg vil dertil svare Ja, det er ikke alene min Mening, men det er en Mening, som bør siges at deles af Flertallet i dette Thing; thi de Herrer have jo forandret § 7 Nr. 4 saaledes, at De virkelig maa gaa ud fra, at det Tilfælde kan indtræde, at en Person kan komme til at sidde i en Straffeanstalt og nyde Invalideunderstøttelse, og de Herrer maa derved være gaaede ud fra, at selve det at blive idømt Straffearbejde ikke medfører Pensionsfortabelse. Dertil kommer, at det kun er ved første Dietkast, at Invalideunderstøttelse kan kaldes en Pension, thi i Virkeligheden er det en ligesom Erstatning, og det er rent tilfældigt, at denne Erstatning ydes i Form af en aarlig Udbetaling. Hvis derimod Erstatningen ydedes under en anden Form, f. Ex. med en rund Sum een Gang for alle, vilde dog Ingen falde paa at paastaa, at Staten skulde kunne forlange den tilbage, fordi Bedkommende blev idømt Straffearbejde for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Eller hvis vi bare os ad paa en anden Maade, som har noget mere Lighed med den af Lovforslaget fulgte Maade, og kjøbte Bedkommende en Livrente, vilde Staten dog ikke falde paa at forlange at indtræde som Livrentenyder i den Tid, som Bedkommende tilbringer i en Straffeanstalt. I Virkeligheden er der saaledes slet ikke noget Urimeligt i, at Bedkommende faar Lov til at beholde Pensionen, eller, som jeg heller vil kalde det, Forsjærgelsen i den Tid, han sidder i en Straffeanstalt. Den Opfattelse, jeg saaledes har, er heller ikke paa nogen Maade bleven svækket ved det, som ved Sagens 2den Behandling blev gjort gjældende herimod. Den værdige Finansminister henstillede til min Overveelse, om jeg ikke ved et lille privat Lovforslag vilde søge den tilsvarende Jæll i vor Pensionslov forandret. Jeg tror, at jeg paaviste, at de to Love ere ikke i den Forstand tilsvarende, at de samme Bestemmelser nødvendigt maatte findes i begge